

Arrest

nr. 313 686 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 171 127 van 30 juni 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 4 maart 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Bij arrest met nummer 213 243 van 30 november 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 1 september 2016 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 februari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag.

Op 2 maart 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 juli 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Op 1 juli 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13*sexies*).

Op 8 januari 2018 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag.

Op 29 mei 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 november 2018 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is. Bij arrest met nummer 227 962 van 24 oktober 2019 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld. Bij arrest met nummer 253 446 van 1 april 2022 vernietigt de Raad van State voornoemd arrest van de Raad. Bij arrest met nummer 283 965 van 27 januari 2023 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen voornoemde beslissing van 30 januari 2019 had ingesteld.

Op 26 november 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 19 december 2019 dient de verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 10 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit verzoek niet-ontvankelijk is.

Op 23 december 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nummer 299 067 van 27 juni 2023 de beslissing vernietigt.

Op 24 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2021 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 mei 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2021 werd ingediend en op data van 28.03.2022, 13.03.2023, 31.03.2023 en 07.02.2024 werd geactualiseerd door:

(...)

nationaliteit: Irak

geboren te Bagdad op (...)1992

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.02.2017 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 15.03.2018 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene betekende opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten op 04.06.2018. Op 30.04.2018 werd hij aangetroffen in Duitsland, waar hij op 02.05.2018 asiel vroeg. Volgens de Dublin II akkoorden is België echter de verantwoordelijke lidstaat en betrokkene werd op 13.11.2018 overgedragen aan België. Zijn vierde asielaanvraag werd, in eerste instantie, afgesloten op 28.10.2019 met een beslissing beroep verworpen door de RVV. De Raad van State vernietigde deze beslissing echter op 01.04.2022 waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe negatieve beslissing nam en dit op 27.01.2023. Zijn vijfde asielaanvraag, ingediend op 19.12.2019, werd afgesloten op 10.03.2020 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Na de definitieve afsluiting van zijn vierde asielaanvraag op 27.01.2023, betekende betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 11.07.2023. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

We wijzen er op dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is vevat waaruit blijkt dat een asielpcedure van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een loutere verwijzing naar interne instructies leidt er niet toe dat men kan besluiten dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651, RVV, arrest 298085 van 30.11.2023).

Betrokkene beroept zich op zijn relatie en huwelijk met een verblijfsgerechtigde vreemdelinge. Ter staving hiervan legt betrokkene een vertaling voor van zijn Iraakse huwelijksakte. Deze akte werd echter niet erkend door de Belgische autoriteiten aangezien betrokkenen hiervoor nog geen aanvraag indienden. Dit huwelijk wordt dus (nog) niet aanvaard door de Belgische autoriteiten. Bovendien toont hij niet aan waarom deze relatie een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien blijkt in casu dat betrokkene en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven (RVV, arrest nr. 268 211 van 14.02.2022).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn gezin-en privéleven in België heeft opgebouwd gedurende zes jaar. Hij beroept zich hiervoor op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM of artikel 22 van de Belgische grondwet zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn echtgenote, naar Iraaks recht, waarmee hij samenwoont. Met de bijgevoegde gezinssamenstelling wil hij aantonen dat hij samenwoont met zijn partner

en haar gezinsleden. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de gezinsleden van zijn partner sinds 31.08.2023 op een ander adres wonen. Wat zijn partnerrelatie betreft, zoals hierboven reeds opgemerkt, de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent enkel een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Bovendien blijkt in casu dat betrokkene en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven (RVV, arrest nr. 268 211 van 14.02.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet (EHRM 1 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij Frans zou leren, dat hij een cursus inburgering gevolgd zou hebben, dat hij niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat hij hier reeds gewerkt zou hebben, dat hij erg geapprecieerd zou worden door zij Belgische kennissen, dat hij verschillende arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches voorlegt evenals een attest van deelname Franse taallessen, een attest maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij FOREM, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteiten drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 23.12.2021 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 19.12.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Op 24 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 mei 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Il est enjoint à Monsieur:

De heer

Nom, prénom/Naam, voornaam: (...)
*date de naissance/geboortedatum : (...)*1992
lieu de naissance/geboorteplaats : Bagdad
nationalité/nationaliteit : Irak

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l’acquis de Schengen , sauf s’il possède les documents requis pour s’y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les trente jours de la notification de décision.
binnen dertig dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L’ordre de quitter le territoire est délivré en application de l’article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l’article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 :

L’intéressé n’est pas en possession d’un passeport valable revêtu d’un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Lors de la prise d’une décision d’éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l’intérêt supérieur de l’enfant, de la vie familiale, et de l’état de santé du ressortissant d’un pays tiers concerné (article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980).La situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

L’intérêt supérieur de l’enfant : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l’intéressé a des enfants.

La vie familiale : Un retour temporaire n’entraîne pas une rupture définitive des liens noués (familiaux ou autres).

L’état de santé : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l’intéressé fait valoir des problèmes de santé.

Par conséquent, il n’y a pas d’éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 7, 9bis, 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet gelezen in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn, van het verbod op administratieve willekeur, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het beginsel “*patere legem quam ipse fecisti*” en van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 299 067 van de Raad van 20 december 2023. Daarnaast werpt de verzoeker ook op dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“• Eerste grief

Volgens de verwerende partij: ‘We wijzen er op dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is vevat waaruit blijkt dat een asielprocedure van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een louter verwijzing naar interne instructies leidt er niet toe dat men kan besluiten dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215. 571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651, RVV, arrest 298085 van 30.11.2023).’ (stuk 1, pp. 1 en 2).

De onredelijke duur van deze vierde asielaanvraag vormt volgens de voorbereidende werkzaamheden van artikel 9 bis en het standpunt van verweerder zelf een grond voor zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van het 9bis-aanvraag. Het tegendeel beweren, zoals verweerder doet, gaat voorbij aan de artikelen 9 bis en 62 van de vreemdelingenwet.

De voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 September 2006), die artikel 9bis heeft ingevoegd in de wet van 15 december 1980, vermelden: “Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (...) Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden een verblijfsmachtiging in België wordt toegestaan. a. In de eerste plaats betreft het de vreemdelingen wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)» (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wat betreft de verplichte vestiging van vreemdelingen in de gemeente van inschrijving, Wetsvoorstel tot wijziging van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 strekkende om de procedure tot erkenning van de status van vluchteling te hervormen en een status van tijdelijke bescherming tot stand te brengen, Wetsvoorstel tot invoeging van een artikel 10ter in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot aanvulling van artikel 628 van het Gerechtelijk Wetboek, teneinde er in het kader van de gezinshereniging voor te zorgen dat het niet langer onmogelijk is een akte van de burgerlijke stand te verkrijgen, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat de voorwaarden voor gezinsvereniging betreft, Voorstel van resolutie tot versnelde implementatie van richtlijn 2003/86/ EG van 22 September 2003 met het oog op het verstrengen van de regelgeving inzake het recht op gezinshereniging, Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde de voorwaarden inzake gezinshereniging te verstrengen, Wetsvoorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet, wat betreft de procedure tot erkenning van de status van vluchteling, Wetsvoorstel tot oprichting van een Vaste Commissie voor regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, Verslag namens de commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt uitgebracht door de heren Mohammed Boukourna en Dirk Claes, Inleidende uiteenzetting van de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, de heer Patrick Dewael; Pari. St., Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/008, pp.10-12).

Vorbereidende werken die wel bekend zijn bij de verwerende partij en uw Raad (arresten nr. 280.675 ; 278.537 ; 278.533 ; 278.537 ; 278.365 ; 272. 856...).

In zijn antwoord op een mondelinge vraag van parlementslid Mevrouw Nagy bij de Commissie voor de Binnenlandse zaken heeft de minister aangegeven: "Een verblijfsvergunning wordt toegekend aan alleenstaanden wanneer het onderzoek van hun aanvraag vierjaar in beslag heeft genomen en aan gezinnen met schoolgaande kinderen van zes tot achttienjaar wanneer het onderzoek van de aanvraag drie jaar heeft aangesleept, op voorwaarde dat die personen geïntegreerd zijn en geen bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. »

In het akkoord van 18 maart 2008 heeft de regering aangekondigd dat: "De regularisatiecriteria met betrekking tot de buitengewone omstandigheden zullen worden verduidelijkt in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en een prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering). Het criterium met betrekking tot de langdurige procedure zoals tot nog toe toegepast hield enkel rekening met een asielpcedure van 3jaar (met kinderen) of 4 jaar (zonder kinderen). Dit breiden we uit naar 4 of 5jaar in procedure waarbij de Raad van State en/of artikel 9,3 oude vreemdelingenwet volgend op een asielpcedure wordt meegerekend. »

In de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nog steeds van kracht: "Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 1. Langdurige procedures 1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielpcedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vierjaar (alleenstaanden, andere families) (...)"

In een zaak waar een verzoeker zich ook beriep op de onredelijke duur van zijn asielpcedure op basis van de tegengestelde standpunten over regularisatie, en verweerder antwoordde dat dit geen wettelijke norm was, oordeelde de Raad van State (arrest nr. 157.452 van 10 april 2006): « Considérant, sur l'ensemble des deux moyens, que la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 26 décembre 2005, ne nie pas l'existence de "la déclaration ministérielle à laquelle l'intéressé se réfère", et n'en conteste pas davantage la teneur qu'en expose le requérant; qu'elle se contente d'en dire que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit, même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature"; que la partie adverse a adopté la même position lors de l'audience du 22 mars 2006; Considérant que cette déclaration, reproduite et publiée par les soins de L'ASBL CIRE, énonce notamment ce qui suit : Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit"; Considérant, sans doute, que cette "déclaration" n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher;

Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "règles" à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature") »

De duur van deze procedure maakt een tijdelijke terugkeer echter moeilijk: dit vermoeden vloeit voort uit de voorbereidende werken van artikel 9 bis en uit verweerders eigen beslissingen.

Op dezelfde manier beoordeeld (arrest nr. 123.962 van 7 oktober 2003): « Considérant que si les circulaires précitées ne peuvent constituer que des commentaires législatifs, qu'elles ne peuvent modifier la portée de la législation et qu'en conséquence, leur prétendue violation ne peut servir de fondement au moyen, elles n'en constituent pas moins des lignes de conduite destinées à guider l'autorité administrative dans l'exercice de son pouvoir discrétionnaire; que la partie adverse ne pouvait dans ces conditions ignorer, en l'espèce, l'existence de ces circulaires du 15 septembre 1998 et du 19 février 2003; qu'elle ne pouvait se borner à constater que le requérant était en séjour illégal au moment où elle a statué, alors qu'au moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour, le requérant était encore autorisé au séjour en vertu de l'autorisation spéciale délivré par le ministère des affaires étrangères, et qu'elle ne prétend pas, par ailleurs, dans la décision attaquée, que le requérant ne remplirait pas toutes les conditions d'obtention d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant; Considérant que si - au risque de tromper la légitime confiance de l'administré - la partie adverse estimait ne pas devoir suivre les indications des circulaires précitées et refuser de présumer l'existence des circonstances exceptionnelles, quand bien même le requérant 4 répondait aux conditions fixées par ces documents, il lui appartenait d'en expliciter les raisons; qu'à défaut de toute indication à ce sujet dans le premier acte attaqué, le premier moyen, première et troisième branches réunies, est sérieux ». In dit verband herinnert Uw Raad er in Uw arrest nr. 299.067 tot vernietiging van het eerste besluit van verweerder dat: « Het komt dan ook enkel aan de verweerder toe om op zorgvuldige en deugdelijke wijze te oordelen of de duur van de door de verzoeker doorlopen asielprocedures kennelijk onredelijk lang was en of dit al dan niet een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is net omdat de bestreden beslissing op dit punt niet getuigt van een deugdelijke motivering en omdat de Raad niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan oordelen of deze of gene elementen al dan niet beantwoorden aan de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden, dat de Raad de genomen beslissing moet vernietigen. ». Verweerders redenering is dus kennelijk ontoereikend en stemt niet overeen met een zorgvuldige en juiste analyse van de onredelijkheid van de duur van de door verzoeker gevoerde asielprocedures. De eerste beslissing schendt ook het beginsel van het verbod op administratieve willekeur, van de beginselen van gelijkheid, non-discriminatie en rechtszekerheid, van beginsel "Patere legem quam ipse fecisti" en van het gezag van gewijsde van Uw arrest nr. 299.067 van 20 december 2023.

• Tweede grief

Volgens verweerder "toont [verzoeker] niet aan waarom [zijn relatie met zijn echtgenote] een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren » ; « we stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn echtgenote, naar Iraaks recht, waarmee hij samenwoont ». (stuk 1,p.2)

Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (vgl. Cour EDH, 5 février 2002, Conka contre Belgique, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RS, 22 december 2010, nr. 210.029), staat het daarentegen aan het bestuursorgaan om, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of moet hebben.

In casu is de nauwe en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote aangetoond. Zelfs als het huwelijk naar Iraaks recht niet zou zijn erkend naar Belgisch recht, blijft het een feit dat een huwelijk dat naar nationaal recht niet wordt erkend, binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM kan vallen. Het EHRM heeft herhaaldelijk de gelegenheid gehad erop te wijzen dat dit artikel gehuwde partners beschermt, maar ook andere de facto relaties, die moeten worden beoordeeld op basis van verschillende factoren, zoals de duur van de relatie en het feit dat het koppel samenwoont (Van der Heijden t. Nederland, 3 april 2012, §50 ; Johnston e. a. t. Ierland, 18 december 1986, §56 ; Kroon e. a. t. Nederland, 27 oktober 1994, §30). Het feit dat een huwelijk niet in is aanvaard door het nationale recht betekent niet dat het bestaan van een gezinsleven niet kan worden vastgesteld (Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 63). Vooral, in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, is het huwelijk van verzoeker met zijn echtgenote naar Belgisch recht erkend sinds het in België is gelegaliseerd (stuk 4). Bovendien is zijn echtgenote momenteel 5 maanden zwanger en zal zij in oktober 2024 bevallen van hun kind (stuk 5). Dus zijn

relatie met zijn vrouw, met wie hij al een aantal jaren samenwoont (stuk 6), en zijn toekomstige relatie met zijn geboren kind vallen onder de definitie van een gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij kon niet onkundig zijn van het risico dat haar beslissingen een grondrecht zouden schenden dat wordt beschermd door internationale rechtsinstrumenten die bindend zijn voor de Belgische Staat, namelijk artikel 8 EVRM. Hij diende derhalve op zijn minst de situatie zorgvuldig te onderzoeken en de in het geding zijnde belangen af te wegen alvorens zijn beslissingen te nemen, quod non. Schending van de artikelen 8 EVRM, 22 van het Grondwet, 5 van de terugkeerrichtlijn, 7, 62§2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en kennelijke beoordelingsfout (RvV, arrest 238.689 van 17 juli 2020, El Ghaouti).

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten ondergeschikt is aan de eerste beslissing, brengt de onwettigheid van deze laatste de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 22 van de Grondwet schenden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissingen zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werden genomen, derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissingen is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissingen met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De Raad stelt vast dat alle bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, motiveert de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde geeft voor elk individueel element weer waarom dit niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad eveneens vast dat deze beslissing in feite en in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt niet betwist.

Verzoeker betoogt dat de onredelijke duur van de vierde asielaanvraag, volgens de voorbereidende werkzaamheden van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een grond kan vormen voor de ontvankelijkheid, zowel als de gegrondheid van zijn aanvraag. Reden waarom de Raad bij arrest nr. 299 067 van 20 december 2023 de vorige beslissing heeft vernietigd met name omdat verweerder niet had geantwoord waarom het element van de onredelijk lange duur van de vierde asielaanvraag niet beantwoordde aan de wettelijke vereiste buitengewone omstandigheden.

Met voormelde grief voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de genomen beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 8 december 2022, nr. 255.212). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (cf. RvS 11 januari 2007, nr. 166.563).

Er kan verder slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld of dat ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan worden ingesteld voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 23 december 2021 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd geactualiseerd met aanvullende stukken op 28 maart 2022, 13 maart 2023, 31 maart 2023 en op 7 februari 2024. De bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van deze machtigingsaanvraag.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De 'buitengewone omstandigheden' strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar eerder om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker moet in zijn verblijfsaanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar verzoeker stelt dat de Raad van State en de voorbereidende werken uitdrukkelijk hebben gesteld dat de lange duur van de asielprocedure een tijdelijke terugkeer kan bemoeilijken, kan hij niet worden gevolgd.

Samen met verweerder stelt de Raad vast dat de Raad van State bij herhaling heeft geoordeeld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het betoog van verzoeker gaat lijnrecht in tegen het arrest van de Raad van State d.d. 9 december 2009 met nr. 198.769, waarin werd geoordeeld als volgt:

“dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden”

De Raad van State bevestigt dat de lange duur van de asielprocedure als zodanig geen beletsel vormt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verzoeker toont niet aan waarom er daar in zijn geval anders over moet geoordeeld worden.

In de bestreden beslissing werd dan ook niet kennelijk onredelijke gemotiveerd als volgt:

“We wijzen er op dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele bepaling is vevat waaruit blijkt dat een asielprocedure van een bepaalde duur moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Een loutere verwijzing naar interne instructies leidt er niet toe dat men kan besluiten dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd, nu artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651, RvV, arrest 298085 van 30.11.2023).”

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van het verbod op administratieve willekeur, van de beginselen van gelijkheid, non-discriminatie en rechtszekerheden en van het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”*, wordt niet aangetoond. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 299 067 van de Raad van 20 december 2023 wordt geschonden aangezien in de bestreden beslissing wordt uitgegaan van de juiste duur van de vierde asielprocedure en discretionair oordeelt dat de ‘lange’ duur van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om de verblijfsmachtiging in België te kunnen indienen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden aangezien hij een nauwe en duurzame relatie heeft met zijn echtgenote, waarvan de huwelijksakte gelegaliseerd is (stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift), zij in oktober 2024 zal bevallen van een kind van hem (stuk 5 in bijlage van het verzoekschrift) en hij al een aantal jaren samenwoont met zijn echtgenote (stuk 6 in bijlage van het verzoekschrift).

Aangaande het gezinsleven van verzoeker wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op zijn relatie en huwelijk met een verblijfsrechtige vreemdelinge. Ter staving hiervan legt betrokkene een vertaling voor van zijn Iraakse huwelijksakte. Deze akte werd echter niet erkend door de Belgische autoriteiten aangezien betrokkenen hiervoor nog geen aanvraag indienden. Dit huwelijk wordt dus (nog) niet aanvaard door de Belgische autoriteiten. Bovendien toont hij niet aan waarom deze relatie een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien blijkt in casu dat betrokkene en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven (RVV, arrest nr. 268 211 van 14.02.2022).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn gezin-en privéleven in België heeft opgebouwd gedurende zes jaar. Hij beroept zich hiervoor op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM of artikel 22 van de Belgische grondwet zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn echtgenote, naar Iraaks recht, waarmee hij samenwoont. Met de bijgevoegde gezinssamenstelling wil hij aantonen dat hij samenwoont met zijn partner en haar gezinsleden. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de gezinsleden van zijn partner sinds 31.08.2023 op een ander adres wonen. Wat zijn partnerrelatie betreft, zoals hierboven reeds opgemerkt, de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent enkel een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Bovendien blijkt in casu dat betrokkene en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven (RVV, arrest nr. 268 211 van 14.02.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Irak uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezin-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet (EHRM 1 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder ontkent niet dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote. Hij merkt wel op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd *"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet (EHRM 1 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)".*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of

verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verweerder stelt terecht dat de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure een tijdelijke scheiding met zich meebrengt en dat de terugkeer slechts tijdelijk is. Verweerder merkt daarbij nog op dat om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van zijn huwelijk een verblijfsmachtiging kan verkrijgen door beroep te doen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat de huwelijksakte erkend werd, kan hij niet worden gevolgd. Het is niet omdat een huwelijksakte werd gelegaliseerd dat de huwelijksakte werd erkend. De grief is overigens niet relevant nu zich de vraag stelt of de relatie van verzoeker en zijn echtgenote ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na aan te tonen dat de tijdelijk scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten, een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verwijst nog naar een attest van 10 mei 2024 van dr. I.L. waaruit blijkt dat zijn echtgenote zwanger is. Verweerder is evenwel niet in kennis gesteld van voormeld attest waardoor hij bezwaarlijk kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. In de tweede bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

Verzoeker voegt een medisch attest toe (stuk 7 in bijlage van het verzoekschrift) van 6 mei 2024 van dr. M.F. waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een “*syndrome anxio-depressif*”. Voormeld attest is blijkens de stukken van het administratief dossier niet ter kennis gebracht aan verweerder zodat er niet over kon worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het voormeld attest niet dat verzoeker om reden van zijn ziekte niet tijdelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst of niet in staat is te reizen.

Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden als zou verweerder geen rekening hebben gehouden met de vereiste van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad concludeert dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder op onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Hij slaagt er dus niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen met een onwettigheid zijn behept.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN